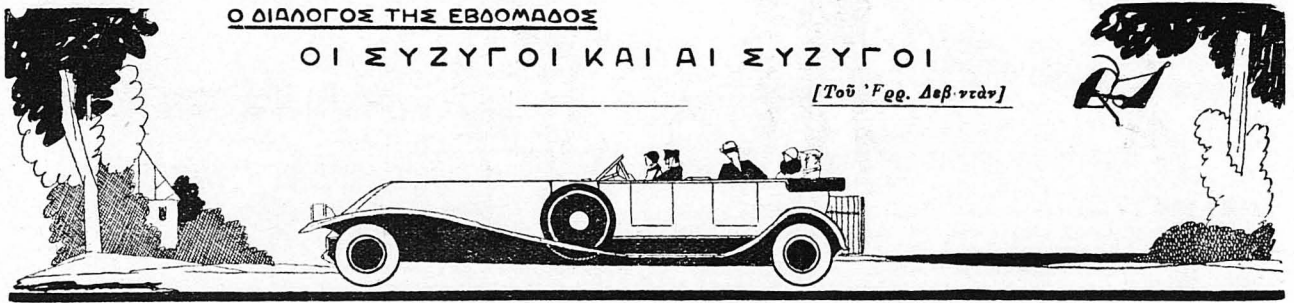

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ ΚΑΙ ΑΙ ΣΥΖΥΓΟΙ

[Του 'Φερ. Δεβ. ντά]

Πέτρος Δενης. 32 ετών, ποιητής.
 Ίάκωβος Δώρος, 38 ετών, κτηματίας.
 (Στό σπίτι του Δενη. Είπε μόνος, κάθεται στο γραφείο του, όταν έμβαινει ο Δώρος).

Δώρος.—Σύ; ένας ποιητής! Τό άνεχου; Που εινε η γυναικά σου;

Δενης.—Γυρίζει, βγήκε έξω. Μή μου την αναφέρεις καθόλου μου εινε άχωνευτη.

Δώρος.—Ω!

Δενης.—Μου κάθεται εδω... Στο στομάχι.

Δώρος.—Θ.Λεις να πης στην καρδιά. Τό ξέρουν όλοι πως παντρεύτηκε από έρωτα που τον δικαιολογεί η έκτακτη όμορφιά της Κας Δενη.

Δενης.—Είπε όμορφη, αυτό εινε σωστό. Θα την προτιμούσα με προσωπο λιγότερο προσηγυλό, με χαρακτηριστικά ολιγώτερο τέλεια, αλλά με κεφάλι... πιο τετραγωνικό... και πιο γεμάτο...

Δώρος.—Τί φρίκη! Σύ... ένας ποιητής...;

Δενης.—Ναι, εγω. Μπορούσε να εινε γυναίκα ενός όποιου δήποτε κυρίου, ενός άνοφελους, ενός μηχανικού, ενός συνταγματάρχη. Δεν εινε η γυναίκα του Πέτρου Δενη, τ' ο συγγραφέως των «Πρωϊών λυγμών», της «Φιλαντιένιας φαρέτρας»...

Δώρος.—Διάβολε! Αυτό ερχεται κάπως βαρύ, ξέρεις;
 Δενης (χωρίς να τον άκούη, προσηλωμένος στην ιδέα του).—Ήθελα, τό όμολογώ, ένα πλάσμα που να κάθεται όφως αντίκρου μου, να με κυττάει σιωπηλά, στα μάτια, με τό ένα δάχτυλο σηκωμένο όπως η σίβυλλα, ή μ' ένα λαθραίο πάτημα του ηλεκτρικού ποδιού της, να μου μετοξεύη την ψυχή της. που να μιλώ μαζί της ανεπιφυλάκτως για τή σελήνη, για τ' άστέρια... που να κλαιή κάθε φορά που πέφτει ένα φύλλο μαριμένο.

Δώρος.—Και κοντά σ' αυτά... τί άλλο άκόμη;

Δενης.—Ω! και άλλα πολλά! Δεν μπορώ να τό έκφρασω όλα εκείνα που θα την έκαναν να ειναι... ή γυναίκα των όνειρών μου!

Δώρος.—Που να ταύρης όλα όπως τά θέλεις!

Δενης.—Δεν είμαι ως τόσο δύσκολος ό φατός!

Δώρος.—Πώς! Είσαι άπλοίκος! Ώστε... ή Κας Δενη δεν πραγματοποιεί... αυτό τον τύπο του ιδανικού σου;

Δενης (σηκώνοντας τά μάτια και τά χέρια).—Δεν σωπαίνεις, ειναι μιά... ένα τίποτε... δεν βρισκω την κατάλληλη έκφραση...

Δώρος.—Μιά πλουτοκρατία;

Δενης.—Κάτι λιγότερο. Μιά πλουτοκρατία μπορεί να έχη την ποιήσι της... Ναι... Μά ή γυναίκα μου εινε ένα μηδενικό, κάτι τι κατώτερο από μιά νούλα, ένα όπομηδενικό. Δεν με νοιάζει.

Δώρος.—Προσταθεί;

Δενης.—Όχι. Μά, και να προσπαθούσε να με νοιώση τι τό όφελος; Τάχα να μπορούσε;

Δώρος.—Όχι, βέβαια.

Δενης.—Ώστε; Δεν τάχω μαζί της, μά ύποφέρω, και μου μαραινεται ή ψυχή. Ή Βέρθα εινε έπιπολαία, έλαφρόμυαλη. Είπε φτωχή από ιδέες.

Δώρος.—Είπε πλουσία στο παροισιαστικό της!

Δενης.—Τό παραδέχομαι. Ώραίο έξωτερικό, μά μέσα δεν έχει τίποτε. Μόλις μπορεί, με τ' αυτό, να διακρίνη τον πεσό λόγο από τό στίχο. Τό μικρό της μυαλό της χρησιμεύει μόνο για να φροντίζη για την ύγεια μου, για τό σπίτι.

Δώρος.—Θά πη πός σ' αγαπά!

Δενης.—Αυτό έννοείται. Θά προτιμούσα να μ' εύρισκε άσχημο και ν' αγαπούσε τό ταλέντο μου, τό πνευμά μου.

Δώρος.—Σ' αυτή την περίπτωση, δεν θα σέ παντρευόταν.

Δενης.—Ναι! Άλλ' άντι να μ' αγαπά χυδαία για τά πράσινα μάτια μου, για τή ρωμαντική μου φάτσα, θά με διάλεγε για λόγους ύψηλότερους, θά ήταν πράγματι ή αδελφή της σκέψης μου... Ναι, αυτά όλα συλλογίζομαι όταν μπήκες, που όλιγου... Είμαι μόνος στη ζωή, καθισμένος επάνω σ' ένα βράχο, και έχοντας, στο πλευρό μου, μιά όραία Έβα με μέτωπο χαμηλό. Λυπηρό με, φίλε μου!

Δώρος.—Όχι.

Δενης.—Τότε λοιπόν, είσαι άσπλαχνος και εγωιστής! Ή παιδί σ' επέτυχες καλή γυναίκα, επειδή είχες την τύχη ν' άποκτήσης σ' τή γυναίκα του ποιητού και του φιλοσόφου.

Δώρος, (άπότομα).—Σώνει πιά! Τήν θέλεις;

Δενης.—Τί έκανε λέει;

Δώρος.—Ναι. Ποιός τή θέλει! Δεν την πουλώ, τή δίνω χάρισμα!! Τήν ιδεώδη γυναίκα του φιλοσόφου!! Βλέπω καλά πως δεν τή γνωρίζεις! Τήν έχω εγω! Λοιπόν...

Δενης.—Μά, σύ, φίλε μου, δεν είσαι φιλόσοφος.

Δώρος.—Θεις φυλάξη! Είμαι ένας ταπεινός εισοδηματίας. Τόσο με φτάνει.

Δενης.—Έχεις δίκιο. Έχεις τό ίδιο όνμα που έχει μιά διάσημη γυν. Ικα που το όνομά της φτάνει για δύο, για τους δύο σας. Ή γυναίκα σου!

Δώρος.—Άσε με χάμα, άδερφέ!

Δενης.—Μή γίν.σαι πρόστυχος. Είσαι πιο τυχερός από μενα, και ακόμα κλά.εσαι!

Δώρος.—Άλήθεια είμαι ό σύζυγος μιάς γυναίκας συγγραφέως που για κακή της τύχη έχει λίγο ταλέντο! Μά αυτή ίναι ή εσχάτη κοινωνική κατάπτωσης! Το δωμάτιο του ύπνου μας ειναι γεμάτο από χαρτιά και βιβλία. Δεν υπάρχει θέσις να καθήσης στις καρέκλες, και βρισκω κονδύλοφους στο κρεβάτι μου.

Δενης.—Σά να τά παραλές!

Δώρος.—Όχι. Δεν λέω ύπερβολές! Ό,τι και να γράψη ή γυναίκα μου, τό παίρνουν για αυτοβιογραφία της, για πιστή ζωγραφιά των χαρικήθων μας, των ήθ.ων μας, του νοικοκυριού μας, για σκανδαλώδη και άφελή αναπαράστασι των οικογενειακών μας. Για τους σύζυγους που τους περιγράφει άνοήτους, καταγλάστους και άπατημένους... λένε. «Αυτός ειναι, ό δικός της!... Τόν πήρε εκ του φυσικού!... Για τίς γυναίκες που τίς περιγράφει άδιάντροπες, άπιστες και δαιμονισμένες... λένε: «Άπαράλλαχο τό πορταϊτό της! Ή ιστορία της ζωντανή, ξέρετε; Γι' αυτό τά διηγείται τόσο όμορφα!» Αυτή ειναι ή δόξα του σύζυγου της γυναίκας που συγγράφει. Έγω είμαι άξιος μόνο να τρέχω στους εκδότας, να φέρνω τάς διορθώσεις από τό τυπογραφείο, να επισκέπτομαι τους κριτικούς που ή γνώμη τους έχει κύρος, και να μονομαχώ όποτε προσβάλλουν τή γυναίκα μου σέ καμιά κριτική μελέτη. Έξ. από αυτή, δεν ύπόχω... Ύπόχω τόσο λίγο, ώστε ήκουσα μιά μέρα κάποιον να λέη πίσω μου, σ' ένα του φίλου, αυτή την ύπεροχη φράσι: «Α! αυτός ειναι ό σύζυγος της περιφημης Κας Δώρου.—Αυτός... Πώς τον λένε;—Μά Δώρο!—Έχεις δίκιο. Τι καλύτερο που είμαι!»

Δενης.—Φτωχέ μου φίλε!

Δώρος.—(ύστερα από όλίγων στιγμών σκέψι.)—Και να ελγε τουλάχιστον επάνω της ή γυναίκα μου κάποια όμορφιά!

Δενης.—Ω! Δεν ειναι και άσχημη!

Δώρος.—Πούπ! άηδεσάτη.

Δενης.—Γιατί την παντρεύτηκες;

Δώρος.—Μου είχαν εγγυηθή πως ήταν καλόκαρδη και πως κουτόφρανε. Όπως την ήθελα, όπως τή ζητούσα! Ένα πλάσμα εξαίρετο που τίποτε δεν έφρευρίσκει. Και ύστερα, ξαφνικά, μιά φορά που παντρεύτηκε, βρισκει ότι έχει κλάσι στη φιλολογία, ότι έχει οίστρο... και κάθεται και συγγράφει!... δημοσιεύει!... βρίσκει έπιτυχία!... «Α! όραία!... Και τότε όλοι μου ρίχνονται, με χαιδεύουν, μ' αγαλιάζουν, μου σφίγγουν τά χέρια... «Αγαπητέ μου! τά συγχαρητήρια μου! Πόσο πρέπει να είσαι ύπερήφανος και εύτυχής!

Δενης.—Άλήθεια έχεις και παιδιά. Τό ξέχασα.

Δώρος.—Δύο. Τά καύμενα. Δεν κατοκαιρούν. Προχθές βράδυ ήγυνατικά μου δεν ήταν εύχαριστημένη. Είγαν δεκαπέντε καλοσμένους σ' τραπέζι. Ή κυρία Βαρέξη μου ελπε μιστά στο γεύμα από τή θίσι που καθόταν: «Πέτε μου για τό μικρό σας τελευαίο. πώς τά πάει; Τής άπαντώ: «Του φύτρωσε ένα δοντάκι σήμερα

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΓΩΝΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

(Τὰ γεγονότα τῆς 1875 κινήματογραφικῶς)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Περί τὴν ἡμέραν μ. μ. προσκληθέντες ἐνεφανίσθησαν ἐνώπιον τῆς ἐπι τῆς Δικαιοσύνης ἐπιτροπῆς τῆς Βουλῆς οἱ πρῶην ὑπουργοί, Νικολόπουλος καὶ Βαλασσόπουλος καὶ ἀνεκρίθησαν ἐπὶ τῆς ἀποδιδομένης αὐτοῖς κατηγορίας ἐπὶ δημοδοκίᾳ κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν. Ἡ ἀνάκρισις περατοῦται τὴν 29ην ὥραν μ. μ., μεθ' ἧς οἱ ἀνακριθέντες προφυλακίζονται, ἀπαγγελθεῖσας κατ' αὐτὰν κατηγορίας Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας κ. Εὐθ. Χατζηπέτρος ὀδηγεῖ τοὺς κατηγορουμένους δύο πρῶην Ὑπουργοὺς εἰς τὰς φυλακὰς Τριγγεῖται.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

— Τελεῖται τὸ πρῶτον ἐν Ἀθήναις ὁ Κατελοῦς νηυτικός διαγωνισμός.

— Ἐγκαινιάζεται τὸ νέον Βουλευτήριον.

— Παιρατεῖται ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κ. Παπαζαφειρόπουλος.

— Ψηφίζεται ἡ μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Γερμανίας ἀρχαιολογικῆ σύμβασις.

— Μετὰ τὰς ἐν τῇ Βουλῇ ἐξηγήσεις τοῦ κ. Δεληγεώργη, ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἀποσύρει τὴν παραίτησίν του.

— Ἀποθνήσκει ὁ μουσικοδιδάσκαλος Παράλλ Παριζίνης.

— Ὁ μουσικός θάσος τοῦ ὄργανοτροφεῖου Χατζῆ-Κώστα παιανίζει τὸ πρῶτον δημοσίως.

— Ἀρχεται ἡ οὐδέτησις ἐπὶ τοῦ κατηγορητηρίου τοῦ Ὑπουργεῖου Βούλγαρη.

— Ἐκδίδεται ἡ ἐφημερίς «Ἦρα».

— Ἡ ἐπι τῆς δικαιοσύνης ἐπιτροπὴ τῆς Βουλῆς ὑπεβάλλει τὴν περὶ ἐπισκοπικῶν ἐκθεσίων τῆς, καθ' ἣν παραπέμπονται εἰς τὸ ἐιδικὸν δικαστήριον οἱ κατηγορούμενοι ὑπουργοὶ Νικολόπουλος καὶ Βαλασσόπουλος καὶ οἱ συνένοχοι τῶν ἐπίσκοποι.

— Ἡ Βουλὴ παραδέχεται νὰ συστήσῃ ἀνακριτικὴν ἐπιτροπὴν εἰς ἣν θὰ σταλῇ τὸ κατηγορητήριον τῶν ὑπουργῶν.

— Ἡ Α. Μ. ἡ βασίλισσα λαμβάνει ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς τὴν ἐν Κωνηπόλει φιλόμουσον ἑταιρίαν Παλλάδα.

— Ἐνώπιον τῆς ἀνακριτικῆς ἐπιτροπῆς ἐμφανίζονται τὰ μέλη τοῦ πεσόντος Ὑπουργεῖου Βούλγαρη.

— Οἱ δύο πρῶτοι ὑπουργοὶ Βαλασσόπουλος καὶ Νικολόπουλος καὶ οἱ μετ' αὐτῶν συγκατηγορούμενοι ἐπίσκοποι παραπέμπονται ὑπὸ τῆς βουλῆς ἐνώπιον τοῦ κληρωθισμένου ἐιδικοῦ δικαστηρίου.

— Κληροῦται ὑπὸ τῆς βουλῆς τὸ ἐιδικὸν δικαστήριον τὸ ὅπ' ἴσον θὰ δικάσῃ τοὺς δύο ὑποδίκους ὑπουργοὺς.

— Γίνονται λεμβοφοροῖαι ἐν Περαιεῖ.

— Οἱ φητηαὶ καλοῦνται ὑπὸ τῆς πρυτανείας νὰ συνέλθωσι εἰς λόχους πρὸς σύστασιν τῆς φάλαγγος.

— Ὑπογράφεται μεταξὺ τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς καὶ τῆς Κυβερνήσεως σύμβασις περὶ χορηγίας δανείου πρὸς σύστασιν γιωργικῆς τραπέζης

(Ἀκολουθεῖ)

τὸ πρῶν. Καὶ ἡ γυναῖκά μου ἀναμμένη : «Μὰ ὄχι, δὲν κατάλαβες ! Ἡ κυρία Βιολέττ' ὁ ρωταεῖ γιὰ τὸ τελευταῖο μου μυθιστόρημα.»

Δεῖ ἦς. — Τότε ;

Δῶρος. — Τότε ἀπάντησα : «Θρίμβος. Γίνεται ἀνατύπωσι.»

«Ὅλες ξεφανώσαν : «Μπράβο! Κατὰ βῆθος εἶχα διάθεσι νὰ κλάψω.»

Δεῖ ἦς. — Τὶ ἀνοήσια ! Μ' αὐτὸ δὲν βγαίνει τίποτε. Ἡ ἀλήθεια,

βλέπεις, εἶνε ὅτι κανεὶς δὲν εἶνε εὐτυχής. Ἄς παρηγορηθῶμεν !

Δῶρος. — Πῶς ;

Δεῖ ἦς. — Κάνοντας στίχους.

Δῶρος. — Μὰ, ἐγὼ...

Δεῖ ἦς. — Κάνοντας στίχους, δηλαδή προπόσεις. Τράβα ἓνα ποτηράκι. Κῦττα ἐδῶ, ἓνα κουαντῶ πρῶτης μάρκας.

(Σηκῶνται καταϊβάσει ἀπὸ τὸ μπουφέ ἓνα μεγάλο μπουκάλι καὶ δύο μικρὰ ποτηράκια.)

Δῶρος. — Ἄς τὸ δοκιμάσωμεν. Στάς διαταγὰς σου.

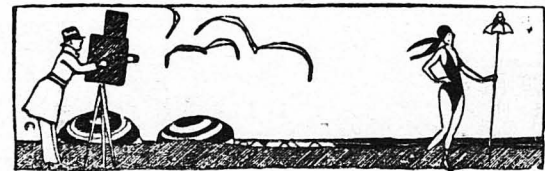
Δεῖ ἦς (πίνοντας). — Στὴν ὑγεία τίνος δὰ πιῶμε ; Στὴ δική μας ;

Δῶρος. — Στὴν ὑγεία τῶν γυναικῶν μὰς. Τὸ ἴδιο κάνει.

Δεῖ ἦς. — Πράγματι. Δοῦπόν πάνω στὴν ὑγεία τῆς γυναικὸς σου !

Δῶρος. — Καὶ γὼ στὴν ὑγεία τῆς δικῆς σου !..

Henri Lavedan

ΑΠ' ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

ΤΟ ΝΕΚΡΟΣΤΟΛΙΣΜΑ ΤΩΝ ΜΩΑΜΕΘΑΝΩΝ

Ἀπὸ τὴν περίφημον, σπανίαν καὶ λίαν ἐνδιαφέρουσαν «Ἐπιτομήν τῆς Ὀθωμανικῆς Θεολογίας» τὴν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ μεταφραστῆσαν τὸ 1881 ὑπὸ τοῦ ἱεροδιακόνου Εὐγενίου Λογεναίδου, τοῦ ἐκ Δημητσάνης, ἀποσπῶμεν, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Μπουκέτου», τὰ κάτωθι ΚΔ' καὶ ΚΕ' κεφάλαια περὶ τῶν εὐχῶν τῶν ψυχομαχοῦντων καὶ ἀποθανόντων, καὶ περὶ ἐνταφιασμῶν, τηροῦντες πιστῶς τὸ ὄφος καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ κειμένου.

ΚΔ'.

Ὁ ψυχομαχῶν Μουσοῦλμάνος, πρέπει νὰ εἶνε πλαγιασμένος εἰς τὴν γῆν, καὶ νὰ ἔχη τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ σώματος γυρ σμένον πρὸς τὸν Κιαβὲ τῆς Μέκκας, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν θέσιν παρομοίως πρέπει νὰ ἐνταφιασθῇ.

Ὁ παρευρισκόμενος πρέπει νὰ διαβάσῃσι τὸ βιβλ. Κεφαλ. τοῦ Ἀλκοράνου καὶ ἀκολουθῶσι τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως Τεκῆ, χωρὶς νὰ ζητῶσι διὰ τὸ ἐπαναλάβῃ καὶ ὁ ψυχομαχῶν.

Αἱ γυναῖκες νὰ μὴ πλησιάσωσιν, ἀν εὐρίσκωνται ὑποκείμεναι εἰς καμιάν νομικὴν ἀκαθαρσίαν, εἰς τὸν ψυχομαχοῦντα εἰς τὸ μέρος ἐνθα κείται, πρέπει νὰ κείσων ἀδιάκοπα καὶ ἀρώματα καὶ μυρωδικά· ἀνάγκη πᾶσι νὰ τοῦ βάλλωσι μίαν σπάθην εἰς τὴν ζώνην, καὶ νὰ τοῦ τετῶσωσι τοὺς πόδας, εἰς δὲ τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁλοάν ἐξεμφυγῆ νὰ τοῦ κλείσωσι τὰ ὀμμάτια καὶ νὰ τοῦ δέσωσι τὸ πηγύδιον καὶ τὰ γένητα.

Δὲν συγχωρεῖται νὰ ἀργοπορήσῃσι τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ πιστοῦ, τοῦ ὁποῦ τοῦ ἐντάφιον ζητοῦν ἀναγκαιῶς ταῦτα τὰ ἀκόλουθα.

1ον Τὸ λούσιμον.

2ον Τὸ συνδόνιον.

3ον Τὴν ἐπιτάφιον εὐχὴν καὶ

4ον Τὴν ταφήν.

Τὸ ἐπιτάφιον λούσιμον συνίσταται νὰ πλύνωσι καλὰ τὸ λείψανον μὲ βρασμένα ἀρώματα, καὶ ἀκόμη καὶ μὲ καθαρὸν νερὸν, ἀν εἶναι ἀνήρ, ἀπὸ ἀνδρῶν, ἀν εἶναι γυνὴ ἀπὸ γυναικῶν, κοινῶς δὲ ἀπὸ τῶν ληϊσιτέρων συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ, ἢ εἰς ἑλλειψίν των καὶ ἀπὸ τῆν Ἰμάμην τῆς ἐνορίας. Ἀφοῦ δὲ πλύνωσι τὸ σῶμα νὰ τὸ σφογγίσωσι μὲ τὸ προσόψιον, καὶ νὰ σκεπάσωσι τὴν κεφαλὴν καὶ γένητα μὲ ἀρώματα, ἔπειτα νὰ τρίψωσι μὲ κάμφοραν τὰ ὀκτώ μέρη τοῦ σώματος ἢ ὅποια οὐσιωδῶς μετέχουν ἀπὸ τὴν προσεχῆν τῶν Ναμάζ. Ἀφοῦ τελεωσῇ τοῦτο τὸ ἐντάφιον λούσιμον, πρέπει εὐθὺς νὰ ἐνδύσωσι τὸ λείψανον τὸ ὑποκάμισον, ἔπειτα νὰ τὸ διπλώσωσι μὲ τὸ μεγάλο σκεπάσμα, ὁποῖον μαζάκι ἴζαρ, καὶ ἀκολούθως μ' ἓν ἄλλο μικρότερον, λιταφέ. Παρὰ τοῦτο τὸ διπλωμα ὅπου εἶναι κοινὸν εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, αἱ γυναῖκες πρέπει περισσότερον νὰ διπλωθῶσι μὲ ἄλλα δύο σκεπάσματα, τὰ ὁποῖα σκεπάζουν τὸν κόλπον καὶ κοιλίαν των· τέλος πάντων πρέπει νὰ σκεπάζωσι τὸ λείψανον εἰς ἓν συνδόνιον ἀπὸ ἄσπρο κανίον, σχηματισμένον μὲ μὴ ὄνον φύλλον.

Πρὸ τοῦ ὄψεως νὰ ἀρχίσωσι τὰ τοῖσ' αὐτὰ τυλίγματα, πρέπει νὰ καπνίσωσι πολλὰκις τὸ συνδόνιον καὶ τὸ ἐυλοκρεββάτον, τρεῖς, πέντε ἔπιτ' φορὰς, πάντοτε ὄψεως κατ' ἀοιθμῆν μόνον (περιττόν). Εἰς τὴν ἐπιτάφιον τελετὴν καὶ εἰς τὴν ταφήν δὲν πρέπει νὰ μεταγεμισθῶσι κανὲν εἶδος καπνίσματος. Ἐμποδίζεται καὶ εἰς τοὺς στενωτέρους συγγενεῖς νὰ συντροφεύωσι εἰς τὸν τάφον τὸ λείψανον μὲ δάκρυα καὶ ἀναστεναγμὸς Τέλος πάντων, ἀφ' οὗ τυλίξωσι καὶ θέσωσι τὸ λείψανον εἰς τὸ ἐυλοκρεββάτον, πρέπει ν' ἀρχίσωσι οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι τοῦ ἀποθανόντος τὴν ἐπιτάφιον τελετὴν, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἰμάμη-τυλ χαῖχ, ἢ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας.

Τὸ λείψανον βίβλιον εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς συναξέως, καὶ ὁ Ἰμαῖος στέκει ἀντικρῶς.

Ἡ ἐπιτάφιος εὐχὴ συγχωρεῖται ἀπὸ τὰ τέσσαρα Τεκβίρ καὶ ἀπὸ μίαν ὀμίλιαν ἐιδικῶς προσδιορισμένην διὰ τοὺς ἀποθανόντας, τὴν ὁποῖαν διαβάσων χωρὶς ψάλλιον, καὶ σιγανά. Δὲν πρέπει νὰ φέρωσι ποτὲ τὸ λείψανον εἰς τὸν Νεῶν οὔτε εἰς αὐτὸν νὰ κάμωσι τὴν ἐπιτάφιον τελετὴν, ἀλλὰ νὰ τὴν κάμωσιν, ὅπου κείτται ὁ ἀποθανών.

ΚΕ'.

Τὸ λείψανον τοῦ Μωαμεθανοῦ, πρέπει νὰ τὸ ὑπάγωσι μέχρι τοῦ τάφου τέσσαρες ἀνθρώποι.

Ἐπαινεῖται πολὺ νὰ φέρωσι τὸ λείψανον, ὅσοι τὸ συνοδεύουν εἰς τὸν τάφον, ἐργήγορα, καὶ μὲ βήματα διπλάσια : Αἱ γυναῖκες ἐμποδίζονται νὰ ὑπάγωσι κατόπιν τῆς συνοδείας. Τὸ περιφράγμα τοῦ τάφου τῶν γυναικῶν πρέπει νὰ κλείετ' ἢ μὲ μίαν λεπτὴν σκέπην. Δὲν συγχωρεῖται ν' ἀνατίθωσι τὰ λείψανα.

Μετὰ τὸν θάνατον πλύνονται μόνον αἱ Σουλτάναι καὶ Πρίγκη-πες ὑπὸ τὴν ἐφημερίαν τοῦ παλατιοῦ.

Ὁ ἐνταφισμός πρέπει νὰ γίνεται μὲ μεγάλην ταχύτητα. Τὴν ἴδιαν ἡμέραν δηλαδὴ τοῦ θανάτου...

Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ